

Primer premi del Certamen Literari de Tardor, categoria D

Festallibre, Montblanc, octubre 2023

EL PORRÓ SENSE FI

Conta la llegenda que fa molts i molts anys, al Monestir de Poblet, s'hi conservava un preuat i cobejat tresor: el porró sense fi. Un objecte misteriós perquè, per molt que ragés, no s'acabava mai el vi que contenia.

Tal era el seu valor i tanta gent el coneixia, que les autoritats eclesiàstiques van decidir traslladar-lo a un indret més segur. El van traslladar en un carro amb total discreció, però durant el trajecte, a causa de les rases del camí, el porró va caure sense que ningú se n'adonés i va quedar camuflat dins d'uns matolls entre els pobles de l'Espluga i Montblanc.

Havien passat poques hores que els habitants de la vila de Montblanc ja mobilitzaven els soldats per localitzar l'objecte perdut. El que no sabien era que un pobre pagès de l'Espluga que tornava esgotat cap a casa s'havia quedat enlluernat per un vidre, s'hi havia acostat i havia reconegut el porró màgic. La imaginació d'aquell home el va relacionar amb la llegenda, així que va voler aixecar-lo per sortir de dubtes. Ho va intentar amb totes les seves forces, però no va poder de cap manera. Ja ho va provar i provar; tanmateix, no hi va haver manera. Abatut, se'n va anar a l'Espluga amb l'esperança que l'ajudessin a aixecar-lo.

Al cap de poca estona, un camperol de Montblanc va passar per aquell indret i, d'igual manera, la seva mirada va topar amb el porró. Ell també havia sentit, com no!, rondalles i llegendes explicats pels més vells del poble... Així que, per curiositat, va provar de beure. Igual que li havia passat a l'espluguí, tots els esforços realitzats no van servir de res i, il·lusionat pel que acabava de trobar, va sortir disparat cap a la vila ducal per explicar la feta als seus convilatans.

Els rumors corrien pels dos pobles fins al punt que els respectius ajuntaments van decidir reunir-se i gestionar el cas. El de l'Espluga, que tenia molt bona relació amb el Monestir de Poblet, va decidir que tenia la responsabilitat de retornar el porró als monjos. Mentre pensaven com fer-ho, hi van enviar un

vigilant permanent. Els de Montblanc pretenien quedar-se el porró per vendre'l, així que l'alcalde va decidir anar al bosc amb les forces vives de la vila. Les encapçalava el gran Drac montblanquí, que escopia foc i volava quan calia. L'acompanyaven l'Àliga majestuosa i la Mulassa. Darrere seu, els Gegants, que amb la seva gran força i enginy podrien aixecar el porró, i els Nans, que els farien d'escorta.

El terrabastall que feia aquesta tropa va alertar el vigilant espluguí, el qual, cames ajudeu-me, va córrer cap al poble per avisar del que intuïa que estava passant. Les autoritats de l'Espluga no es van quedar ni un pas enrere sinó que van concentrar la parella de Gegants, els corresponents nans i el famós Senglar. Si la situació es posava tensa, calia estar ben preparats.

Al bell mig del camí on hi havia el porró, els dos exercits es van encarar. Les feres grunyiren, els Gegants cridaven estranys monosíl·labs i els nans semblava que fessin mofa. El Senglar i el Drac il·luminaven la nit fosca amb les guspies de foc ara vermell, ara blau, ara groc. La Mulassa donava coces a tort i a dret i l'Àliga espicossava les closques de tots els presents. La batalla que havia de condemnar per sempre un dels dos pobles era inevitable. La tensió es podia olorar i palpar. Llavors va succeir quelcom inexplicable. D'entre el caos, va emergir una estranya figura encaputxada, amb hàbit blanc i túnica negra.

Just en el moment que els Gegants s'anaven a donar el primer cop de puny, després que el Drac exhalés la flamarada que va fer resplendir la llum del dia enmig de la foscor, precisament quan el Drac havia arrencat a córrer per fer la primera investida al seu oponent, l'encaputxat va aixecar les mans alhora que murmurava unes paraules. Era un antiquíssim encanteri que ningú va sentir. Dels seus dits es van estendre uns gairebé imperceptibles fils d'aura que va escampar un fum dens per l'improvisat camp de batalla. Així va aconseguir que totes les criatures allí presents respiressin aquell fum. En fer-ho, perdien les cames i després la consciència, canviaven el pelatge i el plomatge per una dura pell de cartró. Al cap d'uns minuts, només quedaven figures; ni rastre de vida. Silenci. Només éssers inerts.

Van passar les hores i els habitants dels dos pobles es van adonar que alguna cosa no anava bé. Gent de les dues viles es van desplaçar al bosc per saber què

passava. En descobrir les figures quietes i, al bell mig, un monjo abstret, es van esglaiar. El monjo, en sentir el seu crit, es va esfumar, deixant només un núvol de pols en el lloc que havia ocupat i no deixant ni rastre del porró.

Els veïns van unir forces per tornar la vida a les forces vives dels seus pobles, però res va fer canviar la situació. Finalment, aquelles bèsties, aquells gegants, nans... van tornar a les seves viles sobre les espatlles dels seus vilatans, com si fossin herois caiguts.

Al cap dels anys, va sorgir la bonica tradició d'homenatjar aquestes figures lluint-les durant les festes populars. I van sorgir els seguicis, durant els quals es fan ballar els Gegants i els nans, el Drac escup foc i dels ullals del Senglar en ragen guspines, la Mulassa i l'Àliga roden sense parar al so de la música per aconseguir els aplaudiments dels grans i l'admiració dels petits.